

Vēs negerā

Atejē žēima. Pradiuo vēskas gerā. Će biški pasnēga, Će pašala ē viel palēda. Dā nikuoki bieda.

Vo ka užēn baisē speigā, ka tēp patrauk kuokē nedielē a dvē lig dvidešimt laipsniu, ta jau nebe so duoromo. Tor žmuogos gruobt šēltesnius marškēnius ē kelnēs, nertinius, šiurius, sermiegas a vatinkas, kuojēs apsimaute vēnuom kruominiem ē dvējuom vēlnuonēm panĉekuom – ē vēsteik šalt. No i praded bombietē:

– A biosos ē pristuojē, ka nebliunās tēi šaltē? Nebier gala... Bepēgo bova vasara: posplikis gali vakĉiuotē per kēima, šēldītēis sauleliē. Vo dabā rēk tēik apsikomsītē.

Atejē vasara. Žmuogos nuognē kontēns. Vo ka praded karštis svilint, nebžēn, kor belīstē, kāp beatsigautē. Sied ožougsmie išsēplietēs, kap kerepiežis, sparnus palēdēs, – neblēikt spiekas ni ku bedērbtē. Plēmp vondēni, prakaits tik žliaug par vēsus galus. No ē viel nekontēns, ē viel dejou:

– Jau geriau bova žēima – gali apsidarītē, apsimotoloutē. Je dā bieda, gali ē pu patalu palīstē.

Ku rēk dabā darīt? Juk skūras nu savēs nenusiplieši?

Ē viel tam žmuogou negerā...